

at de vistnok maatte have Planer for med Per. Han mindedes, at Hr. Nørrehave ved Mødet den foregaaende Dag havde vist nogen Misfornøjelse med den hovedkulds Afslutning af Forhandlingerne; og hvad Overretssagføreren angik, saa hørte han til de unge, stræbende Forretningsmænd, der havde taget Max Bernhardt til Forbillede, og det var derfor rimeligt, at han maatte føle sig fristet af et Forsøg paa at gennemføre, hvad selve Mesteren havde maattet opgive. Uden iøvrig at besidde andre af de Egenskaber, der havde skabt dennes store Magt, end netop Hensynsløsheden havde han — med Støtte af et stateligt Ydre og en behagelig Selskabstone — allerede vundet sig et vist Navn i Hovedstaden som *smart fellow*.

Af Familjens sædvanlige Gæster, dens saakaldte »Søndagsfremmede«, saaes Aron Israel og — ragende op over alle andre — Kandidat Balling, Literaturhistorikeren, Citatbeholderen, hvis umættelige Aand mindede om hine Bibelens magre Køer, der slugte deres Kolleger uden dog derfor at blive federe. Den første havde forputtet sin lille nervøse Skikkelse inde i en Krog, hvor hans mange Venner dog straks fandt ham. Balling derimod havde anbragt sig paa en iøjnefaldende Plads opad en Dørkarm; men trods sin fabelagtige Længde, sine rullende Øjne og sin interessante Mavekatars-Blegghed havde han her som i Literaturen det Uheld at forblive ganske